

Udvalget har i den forbindelse peget på, at den nu-gældende retstilstand, hvorefter fiskale straffebestemmelser kun beskytter danske interesser, medmindre der i den konkrete bestemmelse er grundlag for at indfortolke et videre anvendelsesområde, er i overensstemmelse med retsstillingen i de fleste andre lande. En ændring heraf, således at bestemmelserne gøres universelle, vil indebære, at man ved hjælp af den danske straffelovgivning bliver i stand til at beskytte mod kriminalitet rettet mod også andre landes offentlige midler. Udvalget finder imidlertid en sådan løsning ganske vidtgående og bemærker, at det er vanskeligt at overskue, om reguleringen herved bliver bredere end ønskeligt.

Omvendt har udvalget lagt vægt på, at Danmark ikke bør fremstå som et »strafforfølgningsly« i forhold til personer, der som følge af den fiskale lovgivnings territoriale begrænsning ikke kan retsforfølges i Danmark, og som Danmark heller ikke ønsker at udlevere. Udvalget fremhæver på baggrund af de dagældende udleveringsregler, at mulighederne for at udlevere danske statsborgere er ganske begrænsede.

Udvalget bemærker, at dansk strafferetlig beskyttelse af midler, der vedrører et andet land, bør forudsætte gensidighed, således at dette land etablerer en tilsvarende beskyttelse med hensyn til kriminalitet rettet mod danske midler.

Udvalget foreslår på den baggrund en løsning, hvorefter artikel 7, stk. 2, i Europarådets konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager indarbejdes som en bestemmelse i overførselsloven. Udvalget peger på, at den særlige bestemmelse i overførselskonventionen herved kommer klarere til udtryk end ved den eksisterende ordning, hvor der i loven henvises til konventionsteksten. Herved præciseres, at også nationalt begrænsede danske straffebestemmelser på disse områder er anvendelige, såfremt Danmark vælger at retsforfølge.

Udvalget foreslår endvidere, at en sådan retsforfølgning – i overensstemmelse med de krav, der i øvrigt typisk stilles i forbindelse med internationalt samarbejde på det fiskale område – kun skal kunne finde sted, hvis den pågældende forbrydelse kan sidestilles med en forbrydelse af samme art efter dansk lovgivning. Dette skal forstås således, at det er uden betydning, om der efter dansk lovgivning opkræves samme slags skatter, told eller afgifter eller er fastsat regler om skatter, told, afgifter og tilskud, hvis de danske og udenlandske regler i øvrigt generelt kan sidestilles.

Der henvises til betænkningens side 82-90 og 100-102.

7.3. Justitsministeriets overvejelser

Der kan være grund til nærmere at overveje, om en lovændring som den, udvalget har foreslået, er udtryk for en materiel ændring af retstilstanden, eller om den foreslåede ændring alene, således som det anføres i betænkningen, indebærer en præcisering af, at også nationalt begrænsede danske straffebestemmelser på det fiskale område i visse tilfælde er anvendelige på overtrædelser rettet mod udenlandske midler.

Efter overførselskonventionens artikel 7, stk. 1, er det en betingelse for, at retsforfølgningen kan overføres til et andet land, at lovovertrædelserne også ville være strafbar, hvis den var begået i dette land. I forarbejderne til gennemførelsesloven, jf. lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager, er i den forbindelse anført, at konventionen således stiller krav om dobbelt strafbarhed og derfor i almindelighed ikke finder anvendelse på nationalt eller territorielt begrænsede forbrydelser, hvilket for Danmarks vedkommende vil sige handlinger, hvor strafbarheden er begrænset til angreb rettet mod en her i landet bestående ordning eller mod interesser knyttet til dansk nationalitet.

Som der nærmere er redegjort for i betænkningen side 78, er der i forarbejderne endvidere rejst tvivl om rækkevidden af konventionens artikel 7, stk. 2. Det anføres, at det ikke fremgår klart, om bestemmelsen gør en undtagelse til kravet om dobbelt strafbarhed, eller om den alene angiver visse kvalificerende omstændigheder, som det anmodede land skal tage i betragtning ved strafudmålingen for den pågældende overtrædelse. Det bemærkes herefter, at der mellem de nordiske lande er enighed om at lægge den sidstnævnte fortolkning til grund.

I en utrykt dom afsagt af Vestre Landsret den 14. marts 2001 havde landsretten lejlighed til at tage stilling til den nærmere rækkevidde af overførselslovens § 1 og overførselskonventionens artikel 7, stk. 2.

I sagen var der rejst tiltalte mod 3 danske statsborgere for bl.a. forsøg på indsmugling af spiritus til Sverige. De svenske myndigheder havde i medfør af overførselskonventionen anmodet Danmark om at overtage retsforfølgningen. Der var herefter rejst tiltale for overtrædelse af den danske toldlovs § 73, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2. Anklagemyndigheden havde under sagen anført, at der i medfør af overførselslovens § 1, jf. overførselskonventionens artikel 7, stk. 2, var hjemmel til i Danmark at straffe for handlinger vedrørende det svenske toldområde.

Landsretten bemærkede, at de tiltalte fandtes forsættligt og med forsæt til at unddrage den svenske statskasse afgift at have medvirket til forsøg på ind-